

Arrest

nr. 307 174 van 24 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 oktober 2023 met referentnummer 113631.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 1 september 2020, dient op 17 september 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 31 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 287.604 van 17 april 2023 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoeker dient op 16 mei 2023 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 2 augustus 2023 vindt een persoonlijk onderhoud plaats.

1.3. De commissaris-generaal neemt op 5 oktober 2023 de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 11 oktober 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*U, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, kwam in 2020 naar België. Op 17 september 2020 diende u een **eerste verzoek om internationale bescherming** in en verklaarde u wat volgt. U bent afkomstig uit het dorp Akhonzada (district Nirkh, provincie Maidan Wardak) en woonde daar tot uw vertrek uit het land. U bent gehuwd met [H.K.] en samen hebben jullie vijf zonen en één dochter. Uw moeder en uw broer [N.A.] woonden bij jullie in. U liep school tot en met de zesde graad en u volgde tegelijkertijd ook religieuze lessen. Qua werk deed u aan landbouw op uw eigen velden en brak u stenen. Daarnaast baatte u sinds 6 à 7 jaar uw eigen winkel uit in de bazaar van Khan Jan Khel. Samen met uw broer verkocht u waren als bloem, rijst en kookolie. De taliban kwam er jaarlijks langs voor de inning van belastingen (ushr en zakat). Verder was de taliban aanwezig in uw dorp en hielden zij het onder hun controle. Zij droegen zowel u als andere dorpelingen op om op dagelijkse basis eten naar hen te brengen in de moskee. Dat was bestemd voor hun gewonden in het naburige district Jalrez. Aangezien u en uw broer steeds in de weer waren in uw winkel, waren jullie niet thuis en werd er geen eten bezorgd vanuit jullie hoek. Dat laatste veroorzaakte afgunst bij uw mededorpelingen en zorgde ervoor dat de taliban jullie beschuldigde van spionage door jullie gebrek aan samenwerking. Om die reden werd u in de lente van 1398 (Greg. kal.: 2019) geblinddoekt vanuit uw huis ontvoerd door twee talibs op motorfietsen. U werd naar een onbekende plaats gebracht, opgesloten en geslagen. Men vroeg u welke zaken u verklikt had doch u hield vol dat u onschuldig was. Na twee nachten gevangenschap werd u vrijgelaten dankzij de bemiddeling van drie dorpsoudsten. Deze hadden namelijk een ontmoeting gehad met de talibanleiders waar de oudsten hen waarborgden dat u geen spion was en toen tevens een brief aan hen overhandigden. Na uw vrijlating hervatte u uw dagelijkse leven zoals voordien. U bleef weliswaar beschuldigd worden van spionage bij monde van de taliban. Zo'n drie maanden na uw vrijlating kwamen enkele talibs om het leven door een droneaanval van de overheid of de Amerikanen. Dit incident vond plaats in de woestijn nabij het dorp Jawqol op de weg naar Maidan. Er deden toen geruchten de ronde dat u en uw broer achter deze aanval zaten. Vier dagen na de begrafenis van de strijders in kwestie, bezocht de taliban uw winkel en zeiden zij tegen uw broer dat u zichzelf moest gaan presenteren bij hen omdat u een spion was, ook ontvoerden zij toen uw broer. U bevond zich op dat moment niet in de winkel want u was toen op ziekenbezoek bij uw schoonvader in Karim Dad. 's Anderendaags schoot de taliban uw broer dood. Uw familie besloot dat het beter was dat u het land zou verlaten en uw schoonvader regelde daartoe uw reis en betaalde hiervoor ongeveer 8000 dollar. Uw moeder en uw vrouw gingen na het nieuws over uw broers dood onmiddellijk terug naar huis. Uzelf verbleef na uw broers dood nog twee dagen in het huis van uw schoonvader; op de derde avond vatte u uw vertrek aan.*

Via Nimroz stak u de grens over en reisde u verder naar Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Frankrijk en België waar u na 11 à 13 maanden aankwam op 1 september 2020, waarna u zich op 17 september 2020 vluchteling verklaarde. Op het moment dat u uit uw schoonvaders dorp vertrok, gingen uw moeder, vrouw en kinderen terug naar uw gewoonlijke huis. Sederdien worden zij lastiggevallen door de taliban: zij vragen waar u bent, bestempelen u als spion en zeggen dat uw zoon voor hen moet werken, zo verklaarde u nog.

Ter staving van uw verklaringen legde u tijdens het persoonlijk onderhoud de volgende documenten neer: uw originele taskara, foto's van uw verwondingen, van uw gedode broer en van uw winkel, een kopie van de aanvraag om op bedevaart te gaan voor u en uw moeder, en tot slot een afsprakenformulier voor kinesitherapie in België.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 31 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende hiertegen beroep in. Echter nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) met het arrest 287604 d.d. 17 april 2023 de motieven van het CGVS over en werd u opnieuw een weigeringsbeslissing betekend. U diende geen cassatieberoep in.

*Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 16 mei 2023 een **tweede verzoek om internationale bescherming** in. U bent een viertal keer in Frankrijk geweest, vroeg er één keer asiel aan maar werd telkens naar België teruggestuurd. U verklaart nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan, zij het om andere redenen dan deze die u naar aanleiding van uw eerste verzoek aanhaalde. U werd toen misleid door personen die u hier ontmoette en durfde daarom de waarheid niet te vertellen. U wenst deze keer open kaart te spelen en wijzigt uw relaas op diverse punten. Zo bent u dan wel van Maidan Wardak afkomstig, echter woonde u al sedert 1392 (2013) in de hoofdstad Kabul. Uw vrouw en kinderen zijn daar nog steeds. Aanvankelijk had u niet echt een job in Kabul. Na verloop van tijd, meer bepaald in 1395 (2016), sloot u zich dan aan bij de lokale politie (ALP) en was u actief in Nirkh, het district in Maidan Wardak waarvan u zelf afkomstig bent. De taliban waren op de hoogte geraakt van uw werk voor de overheid en kwamen naar*

uw ouderlijk huis in Akhonzada. Ze spraken met uw moeder en broers en dreigden ermee u te zullen doden. Er werden ook dreigbrieven afgeleverd. Uiteindelijk staakte u in 1397 (2018) uw werk bij de ALP.

Behalve uw activiteiten in Nirkh had u ook uw bezigheid in Kabul zelf. U was daar directeur van de raad van de moskee (in het derde district) geworden. In die hoedanigheid streefde u ook naar de reconstructie van lokale moskeeën, wegen, scholen en dergelijke. Gezien uw positie kwam u in contact met [A.Z.A.S.], een zakenman die in 2018 deelnam aan de parlementsverkiezingen. Hij beloofde u financiële steun voor uw projecten. In ruil voor zijn geldelijke middelen moest u uw gemeenschap warm maken om voor deze persoon te stemmen, u hielp hem aldus tijdens zijn campagne. U nam ook mensen aan die u daarbij moesten bijstaan en huurde een kantoor van waaruit u het werk organiseerde. Uiteindelijk geraakte [A.S.] verkozen, maar er zouden onregelmatigheden zijn vastgesteld waardoor hij dan toch niet in het parlement mocht zetelen. Uw samenwerking met deze persoon kwam ondertussen de taliban ter ore. Tijdens de verkiezingscampagne ontving u dreigbrieven waarin men u vroeg uw activiteiten te staken. Uiteindelijk zou u nog tot eind 1397 (begin 2019) voor [A.S.] blijven werken. Vervolgens bleef u nog in Kabul. In die periode bereidde u uw vertrek uit het land voor. Op 15 jauza 1398 (5 juni 2019) ontvoerden de taliban uw broer. Ze waren kwaad omdat u eerder lid was van de lokale politie, de politie zou hen hebben aangevallen en hun huizen hebben vernield. Enkele dagen later werd het dode lichaam van uw broer teruggebracht. Drie maanden later verliet u dan Afghanistan.

U verklaart het huidige talibanregime te vrezen omwille van uw activiteiten voor de ALP en [A.S.]. Recent werd uw zoon nog meegenomen en daarna weer vrijgelaten. Op die manier willen de taliban u nog meer onder druk zetten.

Ter staving van uw gewijzigde verklaringen legt u volgende documenten neer: documenten met lijsten, identificatiebewijzen en namen van personen die campagne voerden voor [A.S.] (kopie), de badge die u tijdens de campagne droeg (kopie), het huurcontract van uw kantoor (kopie), foto's waarop u, [A.S.] en tal van andere personen te zien zijn tijdens de campagne, uw badge van de ALP, uw bankkaart (kopie), twee opleidingscertificaten van de ALP (één kopie, één origineel), twee foto's die tijdens uw werk werden genomen, een brief gericht aan het district (origineel), vier brieven van de taliban (kopie), een usb stick met videofragmenten, documenten van de Franse autoriteiten en asielinstanties.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval dient te worden vastgesteld dat er geen dergelijke elementen voorhanden zijn. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de asielinstanties naar aanleiding van uw eerste asielprocedure tot de bevinding kwamen dat uw beweerde vrees voor de taliban (nadat u hen zou hebben verraden) niet geloofwaardig kon worden geacht. Heden bevestigt u dat uw vorig asielrelaas gelogen was, maar belooft u deze keer wel de waarheid te zullen vertellen. Aangezien u bekend dat u gelogen heeft over de feiten waarop uw vorig verzoek was gebaseerd, stelt het CGVS samen met u vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u

leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw huidig verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat de asielmotieven waarop u zich deze keer baseert en die in zowat alles afwijken van uw vorige asielmotieven ook al niet kunnen overtuigen. Ten eerste mag worden verwacht dat iemand die beweert voor zijn leven te vrezen en de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept van bij het begin een eerlijk relaas brengt, zoals u overigens al van bij het begin van de eerste asielprocedure werd gevraagd. Dat u volhardde in het afleggen van bedrieglijke verklaringen en zelfs tijdens uw beroepsprocedure voor de RvV niet tot inkeer kwam, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in belangrijke mate. U geeft overigens in het geheel geen afdoende verklaring voor uw gebrekkige medewerking bij het onderzoek naar uw nood aan bescherming. U zegt dat u toen de waarheid niet heeft gezegd "omdat mensen mij bang hadden gemaakt en zeiden dat ik bepaalde zaken niet mocht vermelden" (verklaring volgend verzoek, vraag 6). Dit is een nietszeggende verklaring die allerm minst ernstig kan worden genomen. Het CGVS kan niet inzien waarom u zich zou baseren op een fictief en bijzonder banaal relaas, indien u in werkelijkheid uit Afghanistan vertrok omdat u onder meer voor de ALP actief zou zijn geweest.

Dient voorts te worden opgemerkt dat uw houding bij een nieuw onderzoek naar uw beschermingsnoden toch wel enigszins bizar kan worden genoemd. Bij aanvang van het onderhoud gevraagd of uw eerdere verklaringen met betrekking tot de zagezegde beschuldiging van spionage (na een drone aanval die talibandoden maakte) dan inderdaad als frauduleus kunnen worden beschouwd, zegt u eerst dat u tijdens uw eerste asielprocedure geen valse verklaringen aflegde: "Ik zei alles correct en juist. Maar ik zei niet dat ik arbaki was. De rest is de waarheid". Vervolgens zegt u dat u slechts "sommige zaken" naar waarheid vertelde, en "sommige andere info was niet juist". "Maar dat moet u maar uitmaken", zo zegt u nog (CGVS, p.4). Het is bijzonder bevreemdend dat u de asielinstanties tijdens uw eerste asielprocedure halsstarrig voorliegt, en hierover nog steeds geen duidelijkheid wenst te scheppen als u een nieuwe kans geboden wordt om uw asielmotieven uit de doeken te doen. Vervolgens past u uw verklaringen nogmaals aan en zegt u dat het CGVS alles wat u eerder zei als vals dient te beschouwen (CGVS, p.4). Dergelijke houding, waaruit duidelijk blijkt dat u andermaal poogt het CGVS om de tuin te leiden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid opnieuw in zeer ernstige mate.

Wat betreft uw samenwerking met parlamentskandidaat [A.S.], merkt het CGVS voorts op dat het feit dat u hiervan op geen enkele manier melding maakte tijdens uw eerste asielprocedure, uw hieruit voortvloeiende vrees voor de taliban al zeer ernstig lijkt te relativiseren. Hoewel het CGVS uw medewerking aan de verkiezingscampagne geloofwaardig acht, rijzen er ernstige twijfels bij hetgeen u heden komt verklaren, namelijk dat u omwille van deze activiteiten werd gevisieerd door de taliban. Ten eerste was u actief voor een kandidaat met een profiel dat niet echt als politiek kan worden beschouwd. U geeft zelf aan dat hij handelaar was (CGVS, p.14). De info die hij vrijgeeft op zijn sociale media, bevestigt dat: de man geeft aan voorzitter te zijn van de "[A.S.] International Group of companies". Over zijn ideologie bent u niet zeer duidelijk. Enerzijds zegt u dat hij zich uitsprak tegen de taliban maar maakt u dat weinig concreet (CGVS, p.15), anderzijds verklaarde u even daarvoor nog dat hij misschien banden onderhield met de taliban, "niemand weet het" (CGVS, p.14). Het is bovendien merkwaardig dat u beweert niet op de hoogte te zijn van de huidige situatie van deze [A.S.]. De info, die nochtans makkelijk terug te vinden valt, toont aan dat hij wellicht weinig te vrezen heeft in Afghanistan. [A.S.] behoort tot de "Board of Directors" van de Afghanistan Chamber of Commerce and Investment (ACCI), en post geregeld nieuws over de werking ervan. Dat hij daar deel van uitmaakt, zie ook de foto waarop hij te zien is naast de vlag van de taliban, valt maar moeilijk te rijmen met een vrees voor de taliban. Het is dan ook ten sterkste onduidelijk waarom u, die gedurende een korte periode in 2018 campagne voerde voor deze persoon, om die reden zou worden gevisieerd door de taliban. U lijkt ook in het duister te tasten: "Ik weet het niet precies, wat moet ik zeggen. Ze doen wat ze willen met mensen die werkten voor de vorige overheid." (CGVS, p.14), zo luidt uw schamele uitleg.

Verder merkt het CGVS op dat ook aan uw vrees voor de taliban ten gevolge uw werk voor de ALP geen geloof kan worden gehecht. Immers maakt u deze beroepsactiviteit geenszins aannemelijk. Opnieuw kan worden gewezen op het feit dat het onvermeld laten van dit asielmotief tijdens uw eerste asielprocedure uw vrees in ernstige mate aantast. Mocht u daadwerkelijk gedurende drie jaar voor de politie actief zijn geweest, dan zou u dit ongetwijfeld ook zo hebben gezegd. Bovendien stelt het CGVS vast dat u op dat moment volgens uw verklaringen al geruime tijd in Kabul woonde. Dat u dan geen werk zocht in de hoofdstad maar ervoor koos om telkens naar Nirkh te gaan en daar in de week ook te blijven, is zeer merkwaardig. Gevraagd waarom u voor een job in Nirkh koos, stelt u louter dat u de "mensen moest redden" (CGVS, p.7). Eveneens merkwaardig is dat u door deze beweerde activiteiten uw familie, die in Nirkh was blijven wonen, aan gevaar zou hebben blootgesteld. Immers zouden de taliban u van verraad hebben beschuldigd en zouden ze naar uw ouderlijk huis zijn gekomen, om daar uw familie te bedreigen. Ze konden dat bovendien ongehinderd doen, daar ze volgens u de controle hadden in de regio. Dat u dan, ondanks de waarschuwingen van de

taliban, toch verder bleef werken als arbaki is weinig geloofwaardig. Bovendien rijst de vraag hoe u deze taak, waarvoor u gedurende de week in Nirkh bleef, dan zou hebben gecombineerd met uw activiteiten in Kabul. U was daar naar eigen zeggen directeur van de raad van de moskee in uw district geworden, samen met andere moskeeën vormden jullie "een grote raad" (CGVS, p.9). U begon te werken voor de regio, voor de reconstructie van de moskeeën, wegen en scholen (CGVS, p.10), jullie hielpen ook de mensen die het financieel niet breed hadden (CGVS, p.10). Gevraagd hoe u er dan in slaagde uw zeer uiteenlopende functies (enerzijds arbaki en "een gewone soldaat" (CGVS, p.16) in Nirkh, anderzijds directeur van uw raad in Kabul) met elkaar te verzoenen, argumenteert u dat u in de weekends naar Kabul ging, dat uw werk in Kabul geen voltijdse job was en dat u daar niet de hele week moest zijn (CGVS, p.10). Dit kan evenwel geenszins overtuigen. Van een persoon die verkozen wordt om zijn gemeenschap vooruit te helpen, projecten op poten te zetten en de minder goedgevoelden uit de nood te helpen, mag worden verwacht dat deze beschikbaar en bereikbaar is, en dit niet enkel in het weekeinde. Dat iemand in dergelijke functie zich hoofdzakelijk in Nirkh zou hebben opgehouden, is bijzonder ongeloofwaardig.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De badge van de ALP, de bankkaart en de twee opleidingscertificaten kunnen uw activiteiten als arbaki enkel staven in geval van geloofwaardige verklaringen, in casu quod non. Bovendien betreffen de badge, de bankkaart en één van de opleidingscertificaten slechts kopieën, die op eenvoudige wijze kunnen zijn gemanipuleerd. De twee foto's waarop u te zien bent, zijn evenmin bewijskrachtig. Dergelijke foto's kunnen eveneens zijn gemanipuleerd. Zo lijken de contouren van uw hoofd op één van de foto's wel bijzonder wazig, en valt het op dat u deze foto's pas recent zou hebben verkregen (CGVS, p.16). Ook al opmerkelijk is dat u slechts twee foto's kan tonen. U zou veel foto's hebben gehad, maar die gingen verloren toen uw mobiele telefoon zou zijn afgenomen (CGVS, p.7). Dit komt opnieuw weinig aannemelijk over, immers legt u van uw activiteiten in Kabul wel tal van foto's neer. Wat betreft de dreigbrieven van de taliban en de brief gericht aan het district, merkt het CGVS op dat dergelijke stukken enkel van waarde zijn wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Dit is niet het geval gebleken. Bovendien kan worden gewezen op de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de authenticiteit van deze brief op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Corruptie is in Afghanistan wijdverspreid bij het verkrijgen van documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het ondersteunen van het asielrelaas.

Wat voorts betreft de documenten die moeten aantonen dat u betrokken was bij de verkiezingscampagne van [A.S.] (uw badge, de lijsten met werknemers, hun identiteitskaarten, het huurcontract van het campagnekantoor, de foto's waarop u, [S.] en anderen te zien zijn), kan nog worden opgemerkt dat het CGVS deze activiteiten zelf niet in twijfel trekt. Echter legt u geen stukken neer waaruit zou kunnen blijken dat u omwille van dit werk werd gevisieerd door de taliban, of bij een terugkeer naar Afghanistan alsnog dreigt problemen te krijgen met de overheid van de taliban. De usb-stick met videofragmenten kan uw geloofwaardigheid evenmin herstellen. Hoewel u aangeeft dat hierop te zien zou zijn dat [S.] spreekt, stelt het CGVS vast dat deze videobeelden ofwel zeer onduidelijk, ofwel niet leesbaar zijn. U liet bovendien na concrete informatie te geven over wat er in deze fragmenten te zien is. U verklaart louter dat [S.] daarin zegt wat hij van plan is, dat hij de overheid steunde en tegen de taliban was (CGVS, p.15). Dit lijkt bijzonder vaag en weinig overtuigend, en kan onmogelijk uit deze filmpjes worden afgeleid.

De documenten van de Franse autoriteiten en asielinstanties kunnen de appreciatie van het CGVS evenmin ombuigen. Deze houden immers geen enkel verband met de door u aangebrachte asielmotieven, hoogstens kunnen deze aantonen dat u in Frankrijk bent geweest en daar op 29 november 2022 asiel hebt gevraagd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 en artikel 48/4, §2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden omwille van zijn problemen met de taliban. Hij verwijst naar zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en bij het CGVS en meent dat de commissaris-generaal zijn vrees ten onrechte als niet-bewezen heeft beoordeeld. Hij voegt toe dat hij de bescherming van zijn herkomstland niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten zelf de actor van vervolging zijn.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij heeft spijt dat hij bij zijn eerste asielaanvraag de waarheid niet heeft verteld. Hij betoogt dat zijn beschermingsverzoek ten onrechte werd afgewezen en dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat hij heeft samengewerkt met A.S. en de hiermee gepaard gaande bedreigingen, met zijn tewerkstelling voor de Afghaanse lokale politie (hierna: ALP), met de situatie van terugkeerders en met de wijziging van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Hij voert aan dat A.S. in eerste instantie in Afghanistan was blijven wonen omdat de taliban amnestie hadden aangekondigd, maar dat hij ondertussen gevlucht is en asiel heeft gekregen in Frankrijk. Verzoeker voegt toe dat hij nog foto's samen met A.S. in België en een door A.S. geschreven brief zal neerleggen.

Hij erkent dat zijn geloofwaardigheid is aangetast door zijn handelingen, maar stelt dat dit geen reden mag zijn om geen rekening te houden met zijn verklaringen en alle voorgelegde stukken met betrekking tot zijn werk als *arbaki*. Hij vervolgt dat hij zijn badge van de ALP, zijn bankkaart en een werkcertificaat in origineel ter terechtzitting zal neerleggen. Voorts stipt hij aan dat de commissaris-generaal over het hoofd heeft gezien dat de afstand tussen Nirkh en Kabul slechts vijftig minuten met de auto bedraagt en dat hij een deel van zijn werk in het weekend deed. Hij werpt op dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag niets over zijn werk bij de ALP heeft verteld omdat derden hem dit hadden afgeraden.

Het feit dat hij hier al drie jaar rondloopt, is volgens hem een bewijs dat hij niet kan terugkeren. Hij meent dat hij door zijn westers profiel een reële kans loopt om bij terugkeer vervolgd te worden. Terugkeerders worden volgens hem beschouwd als ongelovige personen en als verwesterd, waardoor zij een risico op vervolging lopen. Hij vraagt zich af of de commissaris-generaal het Nansen rapport wel gelezen heeft. Hij wijst er ook op dat de handeling van de commissaris-generaal tot gevolg heeft dat mensensmokkelaars nog rijker worden.

Vervolgens voert hij aan dat het percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar rechtspraak van een Nederlandse rechter, die oordeelt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie alsook met de voedselcrisis en de algehele acute ondervoeding. Hij meent dat dit naar analogie ook *in casu* dient te gebeuren. Hij stelt zich de vraag of de commissaris-generaal wel het rapport van Unicef heeft gelezen i.v.m. ondervoeding in Afghanistan waarna hij nog citeert uit andere artikels en rapporten. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal niet op deftige wijze motiveert waarom hij niet in aanmerking kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) en c) en 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet en verwijst tot slot naar de *sliding scale*.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 25 april 2024 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarvan hij telkens de weblink vermeldt:

- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments, 4 november 2022;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, met vermelding van de weblink
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, met vermelding van de weblink;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

3.2. Op 29 april 2024 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Attest van werkgever;
- Bewijs van de asielaanvraag van de werkgever.

Hij maakt nog melding van een UNAMA rapport van 2024 alsook van een artikel van 'Khaama Press Agency' waarvan hij de weblinks vermeldt.

3.3. Verzoeker toont ter terechtzitting de originele werkbadge, trainingscertificaat en bankkaart.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van

een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (Hof van Justitie 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (Hof van Justitie 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (Hof van Justitie 9 september 2021, XY t. *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (Hof van Justitie, 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees gedood te worden door de taliban omdat zij hem ervan beschuldigen een spion te zijn door zijn gebrek aan samenwerking. Verzoeker zou immers geen eten hebben bezorgd aan de taliban, terwijl zij dit aan hem en de andere dorpelingen opdroegen. Verzoeker zou om die reden ontvoerd, opgesloten en geslagen zijn door de taliban, maar dankzij de bemiddeling van drie dorpsoudsten uiteindelijk zijn vrijgelaten. Verzoeker verklaart dat de taliban hem echter bleven beschuldigen van spionage. Na zijn vrijlating zouden enkele talibanleden zijn omgekomen door een droneaanval, waarna er geruchten de ronde deden dat verzoeker en zijn broer achter deze aanval zaten. Vervolgens zouden de taliban verzoekers winkelen hebben bezocht en tegen verzoekers broer hebben gezegd dat verzoeker zichzelf moest gaan presenteren bij hen omdat hij een spion was. Ook zouden zij toen verzoekers broer hebben ontvoerd en de volgende dag doodgeschoten. Verzoeker zou na de dood van zijn broer nog twee dagen in het huis van zijn schoonvader hebben verbleven en op de derde avond zijn vertrek hebben aangevat. Op het moment dat hij uit zijn schoonvaders dorp vertrok, zouden zijn moeder, vrouw en kinderen terug naar hun gewoonlijke huis zijn gegaan en sedertdien zouden zij worden lastiggevallen door de taliban, die hen vragen waar hij is, hem als spion bestempelen en zeggen dat zijn zoon voor hen moet werken. De commissaris-generaal oordeelt op 31 maart 2022 dat er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers problemen met de taliban. De Raad komt tot dezelfde bevindingen in arrest nr. 287.604 van 17 april 2023, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt.

5.2. In het kader van zijn huidige en tweede beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij een viertal keer in Frankrijk is geweest, er één keer asiel aanvraag maar telkens naar België werd teruggestuurd. Hij verklaart nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan, zij het om andere redenen dan deze die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek aanhaalde. Hij meent te zijn misleid door personen die hij hier ontmoette en durfde daarom de waarheid niet te vertellen, maar nu zou hij open kaart spelen. Hij verklaart van Maidan Wardak afkomstig te zijn, maar stelt al sedert 1392 (2013) in de hoofdstad Kabul te wonen. Zijn vrouw en kinderen

zouden daar nog steeds verblijven. In 1395 (2016), zou hij zich aangesloten hebben bij de ALP en zou hij actief zijn geweest in Nirkh, het district in Maidan Wardak waarvan hij zelf afkomstig is. Hij vervolgt dat de taliban op de hoogte raakten van zijn werk voor de overheid, waarna ze zijn moeder en broers bedreigden. Hierna zou hij in 1397 (2018) zijn werk bij de ALP hebben stopgezet. Verzoeker werpt voorts op dat hij in Kabul directeur was van de raad van de moskee in het derde district en dat hij in die hoedanigheid in contact kwam met A.S., die in 2018 deelnam aan de parlementsverkiezingen. Hij zou A.S. geholpen hebben met zijn verkiezingscampagne, waarna de taliban dit te weten kwamen en hij dreigbrieven ontving. Verzoeker zou tot eind 1397 (begin 2019) voor A.S. zijn blijven werken. Hij verklaart dat de taliban zijn broer ontvoerd hebben op 15 jauza 1398 (5 juni 2019) en vervolgens gedood hebben omwille van zijn werkzaamheden bij de lokale politie. Hij zou drie maanden later vertrokken zijn uit Afghanistan. Ter staving van zijn gewijzigde verklaringen legt verzoeker volgende documenten neer: kopieën van documenten met lijsten, identificatiebewijzen en namen van personen die campagne voerden voor A.S., een kopie van zijn campagnebadge, een kopie van het huurcontract van zijn kantoor, foto's waarop hij, A.S. en tal van andere personen te zien zijn tijdens de campagne, een kopie van zijn badge van de ALP, een kopie van zijn bankkaart, twee opleidingscertificaten van de ALP (één kopie, één origineel), twee foto's die tijdens zijn werk werden genomen, een originele brief gericht aan het district, kopieën van vier brieven van de taliban, een usb stick met videofragmenten en documenten van de Franse autoriteiten en asielinstanties.

De kernvraag is of de door verzoeker ingeroepen elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.3. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De beslissing is gebaseerd op de volgende vaststellingen:

(i) Verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt in belangrijke mate ondermijnd doordat hij (a) volhardde in het afleggen van bedrieglijke verklaringen en zelfs tijdens zijn beroepsprocedure voor de Raad niet tot inkeer kwam; (b) geen afdoende verklaring geeft voor zijn gebrekkige medewerking bij het onderzoek naar zijn nood aan bescherming; (c) nog steeds geen duidelijkheid schept als hem een nieuwe kans geboden wordt om zijn asielmotieven uit de doeken te doen;

(ii) Hoewel verzoekers medewerking aan de verkiezingscampagne van A.S. geloofwaardig geacht wordt, rijzen er ernstige twijfels bij zijn verklaring dat hij omwille van deze activiteiten gevisieerd werd door de taliban daar (a) hij hiervan op geen enkele manier melding maakte tijdens zijn eerste asielprocedure; (b) het profiel van A.S. niet echt als politiek beschouwd kan worden; (c) hij niet zeer duidelijk is over de ideologie van A.S.; (d) hij niet op de hoogte is van de huidige situatie van A.S.;

(iii) Er kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers vrees voor de taliban ingevolge zijn werk voor de ALP nu (a) hij dit asielmotief onvermeld liet tijdens zijn eerste asielprocedure; (b) het, gelet op zijn woonplaats in Kabul, ongeloofwaardig is dat hij daar geen werk zocht, maar ervoor koos om telkens naar Nirkh te gaan en daar in de week ook te blijven en zo zijn familie aan gevaar blootstelde; (c) het weinig geloofwaardig is dat hij, ondanks de waarschuwingen van de taliban, toch verder bleef werken als arbaki; (d) de vraag rijst hoe hij zijn werkzaamheden in Nirkh kon combineren met zijn activiteiten in Kabul;

(iv) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen niet leiden tot een andersluidende appreciatie gezien (a) de badge van de ALP, de bankkaart en de twee opleidingscertificaten zijn activiteiten als arbaki enkel staven in geval van geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*; (b) de badge, de bankkaart en één van de opleidingscertificaten slechts kopieën betreffen die op eenvoudige wijze kunnen zijn gemanipuleerd; (c) één van de twee foto's gemanipuleerd lijkt te zijn en het opmerkelijk is dat hij deze pas recent heeft verkregen en de rest van zijn vele foto's verloren ging; (d) de dreigbrieven en de brief gericht aan het district enkel van waarde zijn wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu* en zij een zeer beperkte waarde hebben bij het ondersteunen van het asielrelaas gelet op de wijdverspreide corruptie bij het verkrijgen van Afghaanse documenten; (e) uit de documenten met betrekking tot de verkiezingscampagne van A.S. niet blijkt dat hij omwille van dit werk gevisieerd werd door de taliban; (f) de videofragmenten op de usb-stick zeer onduidelijk of zeer onleesbaar zijn, waardoor niet kan worden afgeleid waarover A.S. spreekt; (g) de documenten van de Franse autoriteiten en asielinstanties geen enkel verband houden met de door hem aangebrachte asielmotieven en hoogstens aantonen dat hij in Frankrijk is geweest en daar op 29 november 2022 asiel heeft aangevraagd.

5.4. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat de commissaris-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Verzoeker brengt geen overtuigende argumenten bij die het geheel van motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht, kunnen weerleggen of kostrachten. Het komt

verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter zoals hierna zal blijken in gebreke blijft.

5.4.1. Verzoeker verklaart in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek dat hij vreest gedood te worden door de taliban enerzijds omwille van zijn tewerkstelling bij de ALP en anderzijds omwille van zijn betrokkenheid bij de verkiezingscampagne van A.S. (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 22.06.23, vraag 20).

Vooreerst is het van belang op te merken dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van deze tweeledige vrees bij het indienen van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Toen stelde hij de taliban te vrezen omdat ze hem zouden verdenken van spionage gezien hij hen geen eten had bezorgd. Na een drone aanval waarbij enkele talibanleden omkwamen, zouden de taliban verzoeker en zijn broer verdacht hebben en zouden ze vervolgens zijn broer vermoord hebben. Gevraagd naar de waarachtigheid van zijn vorig asielaanvraag, geeft verzoeker uitdrukkelijk aan dat zijn verklaringen in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek betreffende de beschuldigingen van spionage en de drone aanval op de talibanleden correct waren, maar dat hij nagelaten heeft te vermelden dat hij lid was van de arbaki en dat ze hem daarom beschuldigden van spionage (NPO, p. 4, *“Om zeker te zijn, alles wat u vorige keer zei, over beschuldigen spionage, drone aanval die taliban doden maakte, dat was allemaal vals? Dat is niet vals. Ik zei alles correct en juist, maar ik zei niet dat ik arbaki was. De rest is de waarheid. Ze zeiden dat ik een informant was, een agent.”*). Ook bij de DVZ verklaart verzoeker uitdrukkelijk dat hij niets wil toevoegen of veranderen aan zijn vorige verklaringen, dat zijn problemen met de taliban nog steeds actueel zijn, dat ze nog steeds naar hem op zoek zijn en zijn zonen lastig vallen (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 22.06.23, vraag 17). Waar de *protection officer* hem er tijdens het persoonlijk onderhoud op wijst dat zijn verklaringen over deze incidenten zowel door de commissaris-generaal als door de Raad in het arrest nr. 287.604 van 17 april 2023 ongeloofwaardig bevonden zijn, antwoordt hij *“Sommige zaken zijn waar. Dat ik spion zou zijn volgens hen, dat ik een arbaki was, dat ik voor het parlement werkte. Sommige andere info was niet juist, maar dat moet u maar uitmaken”* (NPO, p. 4). Verzoeker, die allerm minst duidelijk is over de feiten waarover hij al dan niet waarachtig geweest is en het aan de commissaris-generaal laat om uit te vissen hoe de vork aan de steel zit, getuigt allerm minst van een houding die verwacht kan worden van een persoon die beweert nood te hebben aan internationale bescherming. Verzoeker, die stelt vervolging te vrezen bij terugkeer naar zijn herkomstland, heeft er immers alle belang bij duidelijkheid te scheppen over zijn werkelijke vervolgingsvrees, zeker omdat hij terugkomt op zijn eerder afgelegde relaas. Het is dan ook weinig ernstig dat hij het tijdens het verdere verloop van het persoonlijk onderhoud nogmaals over een andere boeg gooit en stelt wat volgt *“alle dingen die ik zei, die moet u allemaal als vals beschouwen. Ik was geen spion, ik was een arbaki, maar ik heb niemand geïnformeerd, niets dat leidde tot die drone aanval.”* (NPO, p. 4) en *“(…) Ze hebben ons misleid. Ik maakte een fout door zo’n dingen te zeggen die niet waar zijn. Ik voel me gegeneerd daardoor, het was niet waar, alles wat ik nu zeg is wel waar”* (NPO, p. 17). Verzoeker slaagt er met zijn verklaringen aldus niet in duidelijkheid te scheppen aangaande welke asielmotieven waarachtig zijn en welke niet, hoewel hij hier op verschillende momenten de kans toe had gekregen. Die vaststelling vormt reeds een negatieve indicatie van zijn algehele geloofwaardigheid.

In het verzoekschrift laat verzoeker na enig argument aan te brengen ter weerlegging van de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing. Hij erkent louter dat hij tijdens zijn eerste verzoek naliel om de waarheid te vertellen, geeft aan hierover spijt te hebben en poneert simpelweg dat hij heden wel de waarheid vertelt. Hij wijt zijn eerdere leugenachtige verklaringen aan foutief advies van derden, die hem vertelden dat hij zijn documenten niet mocht tonen en niet mocht zeggen dat hij voor de overheid werkte omdat hij anders meteen gedeporteerd zou worden (NPO, p. 3 en 6). Daargelaten het feit dat verzoeker zich bezwaarlijk kan verschuilen achter het advies van derden nu het voor zich spreekt dat hij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de verklaringen die hij aflegt, komt hierbij dat hij zelfs tijdens zijn beroepsprocedure voor de Raad is blijven vasthouden aan zijn verzonden relaas. In het toenmalig verzoekschrift maakte hij geen enkele melding van een tewerkstelling bij de ALP of betrokkenheid bij een verkiezingscampagne, maar wees hij op een mogelijke begripsverwarring rond de term “spionage” en gaf hij aan dat hij veel bombardementen heeft meegemaakt in zijn leven, waardoor hij zich de specifieke details van het bombardement, waarvan hij en zijn broer verdacht werden, niet meer herinnert. Het is hierbij belangrijk om op te merken dat de terechtzitting inzake het beroep ingediend tegen de weigeringsbeslissing genomen in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek plaatsvond op 20 maart 2023, zijnde bijna twee jaar na de machtsovername. Er kan redelijkerwijze verondersteld worden dat verzoeker, die op dat moment meer dan tweeënhalf jaar in België verbleef, op de hoogte was of diende te zijn van het feit dat zijn profiel als lokaal politieagent of zijn activiteiten aan de parlementsverkiezingen belangrijke elementen waren in de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Hij wordt zelfs uitdrukkelijk op deze eigenaardigheid gewezen door de *protection officer* die hem de vraag stelt waarom hij dan niets zei tijdens zijn beroepsprocedure, gelet op de vele personen met hetzelfde profiel die dat afgelopen jaar wel de vluchtelingenstatus verkregen (NPO, p. 6). Met het antwoord dat hij hier vóór de machtsovername in 2020 aankwam en dat men toen enkel de subsidiaire bescherming verleende en geen vluchtelingenstatus toekende aan medewerkers van de overheid, biedt hij

geen dienstige verklaring voor het feit dat hij dit twee jaar na zijn aankomst nog steeds verzwegen. Dergelijke houding getuigt allerminst van een dringende nood aan internationale bescherming.

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden. De vaststelling dat verzoeker bewust zijn tewerkstelling bij de ALP en zijn activiteiten bij de parlementsverkiezingen verborgen hield bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming betreft manifest een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid, zoals op terechtte wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing.

5.4.2. Nu het onvermeld laten van zijn vrees omwille van zijn tewerkstelling voor de ALP reeds de nodige twijfels doet rijzen over de geloofwaardigheid ervan, wordt die geloofwaardigheid nog verder ondermijnd ten eerste door verzoekers opmerkelijke keuze om in Nirkh te worden gestationeerd, terwijl hij in Kabul woonde (NPO, p. 2). Op de vraag waarom hij, als hij in Kabul woont, dan ging werken in Wardak, gaf hij aan dat hij zijn mensen moest redden (NPO, p. 7). Dergelijk antwoord gaat voorbij aan de vaststelling dat hij door deze beslissing zijn familie in Nirkh aan gevaar heeft blootgesteld omdat zijn vrouw en kinderen dan achterbleven in Kabul (NPO, p. 7) waardoor de taliban naar zijn ouderlijke woning konden komen. Dit wordt op gedegen wijze uiteengezet in de bestreden beslissing en door verzoeker in zijn geheel onbesproken gelaten.

Ten tweede dient in navolging van de commissaris-generaal eveneens te worden opgemerkt dat verzoekers activiteiten bij de raad van de moskee in Kabul (zie verder *infra*) moeilijk combineerbaar lijken met zijn werk als politieagent in Nirkh. Zo verklaart hij dat hij bij zijn komst in Kabul eerst naar de moskee ging en na verloop van tijd vicepresident en directeur werd van de raad van de moskee in het derde district en dat zij zich bezig hielden met de reconstructie van moskeeën, wegen, scholen,... (NPO, p. 9-10). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat een persoon die verkozen wordt om dergelijke functie uit te oefenen beschikbaar en bereikbaar is, gelet op diens belangrijke taken in het helpen van zijn gemeenschap. Het betoog in het verzoekschrift, dat hij deze activiteiten wel degelijk kon combineren met zijn werk als politieagent omdat de afstand tussen Kabul en Nirkh slechts vijftig minuten met de auto is, is louter theoretisch en niet dienstig gelet op het feit dat hij heeft verklaard dat hij in de week in Nirkh bleef en enkel in de weekends naar Kabul ging (NPO, p. 10).

Ten derde is het gelet op het risico waaraan hij ook zijn achtergebleven vrouw en kinderen blootstelde weinig aannemelijk dat hij zijn werkzaamheden bij de ALP bleef verderzetten niettegenstaande hij bedreigd werd met de dood (NPO, p. 15).

Ten vierde ondermijnen verzoekers zeer vage en nietszeggende verklaringen over zijn tewerkstelling bij de ALP de geloofwaardigheid ervan. Aangaande zijn taken en verantwoordelijkheden komt hij niet verder dan te stellen dat zij voor de veiligheid zorgden, patrouilles deden en deelnamen aan gevechten. Gevraagd naar een specifiek voorbeeld van een gevecht, antwoordt verzoeker dat ze "operaties deden" in het Daldal dorp tegen het huis van Q.H., de leider van de taliban, maar dat ze enkel diens broers vonden die ze toen arresteerden. Op de vraag naar welk departement de broers dan overgeleverd werden, kan verzoeker louter antwoorden dat het een gezamenlijke operatie was en dat de broers meegenomen werden door andere troepen. Waar de *protection officer* vervolgens polst naar andere voorbeelden van politionele activiteiten, voegt verzoeker in essentie niets toe aan zijn vorig antwoord en verklaart hij slechts dat ze wakker werden, moesten bidden, ontbijt aten, een rooster volgden en voor de veiligheid zorgden (NPO, p. 8). Van verzoeker, die verklaart een opleiding te hebben gevolgd van drie maanden (NPO, p. 6) en drie jaar lang tewerkgesteld te zijn geweest bij de ALP (NPO, p. 5), kan redelijkerwijze verwacht worden meer details te geven over zijn precieze taken in die functie. Gevraagd of hij zich specifieke incidenten herinnert tijdens zijn werk als politieagent, verwijst hij naar het moment dat een raket op zijn post viel en alles vernietigde. Verzoeker verklaart weliswaar dat dit een onvergetelijke dag was doch blijft wederom schaars met details, nu hij louter aangeeft dat de kok net niet in de keuken was toen de raket insloeg en dat alle andere collega's op de brug waren (NPO, p. 16).

De door verzoeker neergelegde documenten aangaande zijn tewerkstelling bij de ALP kunnen, zoals terecht wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, de geloofwaardigheid van zijn beroepsactiviteit niet herstellen. Verzoeker licht toe dat hij, nadat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd en de taliban de macht hadden overgenomen in Afghanistan, aan zijn echtgenote vroeg om alle documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling door te sturen (NPO, p. 6). Hij preciseert vervolgens dat hij al die documenten wilde tonen toen hij in beroep ging, maar dat ze zijn zaak niet ernstig namen (NPO, p. 9). In het licht van die verklaringen, is het uiterst eigenaardig dat verzoeker zijn werkdocumenten nu pas neerlegt, terwijl hij deze wel reeds had opgevraagd en bekomen van zijn echtgenote toen zijn beroepsprocedure voor de Raad nog hangende was. Verzoeker biedt geen dienstige uitleg voor dergelijke

handelswijze, die bovendien lijnrecht ingaat tegen zijn vergoelijking dat hij werd aangeraden zijn tewerkstelling ten aanzien van de asielautoriteiten niet kenbaar te maken (zie *supra*). Dit komt de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas wederom niet ten goede. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar de door hem neergelegde documenten, zonder hierbij in te gaan op de gemaakte beoordeling ervan door de commissaris-generaal, is verzoeker niet in staat de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen. Dat ter terechtzitting wordt aangegeven dat hij de documenten pas ontvangen had in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek is gelet op voorgaande weinig ernstig. Het feit dat verzoeker zijn badge en zijn bankkaart van de ALP in origineel kan tonen ter terechtzitting is zeer opmerkelijk rekening houdend met zijn eerdere verklaringen. Zo stelde hij dat het moeilijk was de originelen per post te laten sturen omdat zijn familie dan het risico zou lopen om met deze documenten gearresteerd en vermoord te worden (NPO, p. 6). Ter terechtzitting verklaart hij louter dat hij die originelen gekregen heeft via zijn familie in Afghanistan, doch laat hij het feit dat hij hen hiermee in gevaar zou hebben gehad, plots geheel onvermeld. Het dient eraan te worden herinnerd dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Gelet op het feit dat hij tijdens zijn beroepsprocedure van de Raad reeds in het bezit was van (de kopieën van) zijn werkdocumenten, de manipuleerbaarheid van de foto's en de zeer relatieve bewijswaarde van de dreigbrieven – hieromtrent laat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing overigens onverlet –, kunnen de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk doen aan de eerder gedane vaststelling dat verzoeker zijn profiel als lokaal politieagent niet aannemelijk maakt. Voormelde documenten alsook de daarmee gepaard gaande verklaringen kunnen aldus niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de internationale beschermingsstatus.

5.4.3. Verzoeker verklaart voorts dat hij vreest gedood te worden door de taliban omwille van zijn betrokkenheid bij de verkiezingscampagne van A.S. (AD CGVS, Verklaring volgend verzoek 22.06.23, vraag 20). Ter staving ervan legt hij zijn verkiezingsbadge, de lijsten met werknemers, hun identiteitskaarten, het huurcontract van het campagnekantoor en foto's waarop hij samen met S. en anderen te zien is neer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6, 7, 9, 10, 11, 13). Verzoeker legt in zijn aanvullende nota van 29 april 2024 eveneens een brief van A.S. neer, waarin bevestigd wordt dat hij van 31 mei 2018 tot 20 maart 2019 deel uitmaakte van de verkiezingscampagne van A.S. en dat hij verantwoordelijk was voor de westelijke regio van Kabul. Hoewel er niet getwijfeld wordt aan verzoekers medewerking aan de verkiezingscampagne, maakte hij ook hiervan geen melding tijdens zijn eerste beschermingsverzoek, wat, zoals *supra* reeds werd uiteengezet, de geloofwaardigheid van een daaraan gelinkte vrees in belangrijke mate aantast. Zoals ook reeds *supra* aangestipt, verklaart verzoeker dat hij al deze documenten reeds wilde tonen toen hij in beroep ging, maar dat ze zijn zaak niet ernstig namen waardoor hij besloot de documenten pas voor te leggen in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek (NPO, p. 9). Dat verzoeker de documenten met betrekking tot zijn deelname aan de verkiezingscampagne van A.S. reeds tijdens de beroepsprocedure voor de Raad in handen had, maar die nu pas neerlegt, komt de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas allerm minst ten goede.

Verzoeker maakt alleszins niet aannemelijk dat hij omwille van zijn activiteiten bij de parlementsverkiezingen werd geviséerd of zal worden geviséerd door de taliban. Hij betwist niet dat hij actief was voor een kandidaat met een profiel dat niet echt als politiek kan worden beschouwd. Evenmin betwist hij dat hij niet kon overtuigen of A.S. nu voor- of tegenstander was van de taliban en dat hij niet op de hoogte was van de toenmalige situatie van A.S. (NPO, p. 11). In dit verband biedt verzoeker geen dienstige verklaring voor de functie van A.S. bij de "*Board of Directors*" van de *Afghanistan Chamber of Commerce and Investment* (ACCI) waarover hij geregeld iets plaatste op sociale media (AD CGVS, map bijkomende informatie, stuk 4) en over het gegeven dat hij op de foto stond met de vlag van de taliban (*ibid.*, stuk 3). De commissaris-generaal merkt dienaangaande terecht op dat deze zaken moeilijk te rijmen vallen met een vrees in hoofde van A.S. voor de taliban. De brief van A.S., die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota is evenmin van die aard om een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk te maken. Hierin getuigt A.S. dat hij door zijn gemeenschap gevraagd werd deel te nemen aan de parlementsverkiezingen van 2018 teneinde mee te dingen naar de zetel van H.M.T.M., een lid van dezelfde gemeenschap die criminele activiteiten had verricht tijdens zijn periode als parlements lid. A.S. geeft in zijn brief verder aan dat zijn teamleden tijdens zijn verkiezingscampagne aangevallen werden door gewapende personen die geassocieerd werden met zijn rivaal H.M.T.M. en dat ze geïntimideerd werden door personen die geassocieerd werden met de taliban. Na de verkiezingen zouden hij, zijn familie en de belangrijkste leden van zijn verkiezingsteam verschillende bedreigingen ontvangen hebben van H.M.T.M. Deze informatie vindt echter op geen enkele wijze weerslag in de verklaringen van verzoeker. Hij maakt immers geen enkele melding van H.M.T.M. of diens banden met de taliban, noch dat er een dusdanige rivaliteit tussen A.S. en H.M.T.M. bestond dat het verkiezingsteam van A.S. specifiek geviséerd werd (NPO, p. 9-16). Hoewel A.S.

aanhaalt dat verzoeker, gelet op zijn politieke achtergrond en zijn associatie met zijn verkiezingsteam, zich niet kon verdedigen tegen de bedreigingen en dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico zal lopen op vervolging, wordt dit niet *in concreto* aannemelijk gemaakt. Zo verwijst verzoeker nooit naar een specifieke vrees voor H.M.T.M., noch maakt hij aannemelijk waarom de taliban hem zouden viseren omwille van zijn korte deelname aan de verkiezingscampagne van iemand waarvan uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat die niet op slechte voet met hen stond (NPO, p. 14, AD CGVS, map bijkomende informatie, stuk 4). Tot slot voert A.S. in zijn brief nog aan dat H.M.T.M. dichte banden onderhield met de taliban waardoor het leven in Afghanistan onmogelijk werd na de machtsovername en hij en zijn familie geëvacueerd zijn door de Franse autoriteiten. Verzoeker legt in dit kader een tweede document neer bij zijn verzoekschrift waaruit enkel blijkt dat A.S. verzocht wordt om op 18 oktober 2023 zijn asielaanvraag in Frankrijk te laten registreren. Hoewel hij in zijn verzoekschrift stelt dat A.S. ondertussen erkend is, kan dit niet worden afgeleid uit dit document, noch kan worden nagegaan wat de redenen zijn waarop A.S. zijn beschermingsverzoek steunt, waardoor dit document geen afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

De door verzoeker neergelegde stukken volstaan niet om aan te nemen dat hij omwille van zijn deelname aan de verkiezingscampagne van A.S. door de taliban geëvacueerd werd of bij terugkeer zal geëvacueerd worden. Verzoeker brengt in dit verband aldus geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk kunnen verhogen in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus.

5.4.4. Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door zijn lang verblijf in Europa en zijn westers profiel, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

5.4.4.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook

bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation*, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er

volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *Country Guidance* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA *Country guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.4.4.2. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan, ongeveer in september 2019 (NPO, p. 3 en 17), achtendertig jaar oud was en hij op het moment dat hij in België is aangekomen op 1 september 2020, negenendertig jaar oud was. Hij bevindt zich meer dan vier jaar buiten Afghanistan en heeft heden de leeftijd van drieënveertig jaar. Verzoeker geeft in essentie aan dat hij verwesterd is omdat hij hier al meer dan drie jaar rondloopt en dat hij beschouwd zal worden als ongelovige.

Het feit dat verzoeker momenteel meer dan drie jaar in België verblijft en zich meer dan vier jaar buiten Afghanistan bevindt, volstaat evenwel niet om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Nu verzoeker het grootste deel van zijn leven, zijnde achtendertig jaar, in Afghanistan heeft doorgebracht en hij er tot de zesde graad school heeft gelopen (NPO, p. 3), kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker verklaart zelf nog een netwerk te hebben in Afghanistan nu zijn gezin nog steeds in Kabul woont en hij met hen dagelijks contacten onderhoudt (NPO, p. 3). Verzoeker duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift zelfs geen enkele concrete elementen aan met betrekking tot een vermeende verwestering. Hij komt dienaangaande immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op dergelijke kenmerken of gedragingen.

Verzoeker brengt geen enkele elementen aan die erop wijzen dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïdoleerd door de taliban.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.4.4.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.4.5. Het geheel aan verklaringen en documenten van verzoeker in acht genomen, kunnen de voorgelegde elementen dan ook niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.4.6. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden er evenmin concrete elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat er in zijn hoofd een reëel risico op de doodstraf of executie zou zijn. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.4.7. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip *“ernstige schade”* in dit artikel heeft betrekking *“op*

situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker toont niet aan dat er elementen zijn die nopen tot een ander oordeel dan deze gemaakt in 's Raads arrest nr. 290 716 van 21 juni 2023.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker niet betwist dat hij nog in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

5.4.8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (Hof van Justitie 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De hoge mate aan individuele elementen kan niet ontwaard worden uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

5.4.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Alles samen genomen, zijn er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde, of door verzoeker voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.6. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ, alsook bij de commissaris-generaal. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

5.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden benadrukt dat de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

5.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO